

ikke have Andel i denne Bøde; det forekommer mig ikke, der er nogen som helst Grund til. Naar han derimod opdager et Bedrageri imod Statskassen, kunde der være Anledning til at give den vedkommende lidt dertil. Hvis Udvalget nu ikke mener, at det kan tage min Ændring i den Form, hvori den foreligger, haaber jeg, at det vil tage Spørgsmaal under Overvejelse til 3dje Behandling og saa fremkomme med et Forslag, der rammer den Rante, jeg har fremsat. — Ændringsforslaget under Nr. 10 staar i Forbindelse med Ændringsforslaget under Nr. 1 og gaar ud paa at sætte „de tyv Tiendele“ i Stedet for „7 Kroner“. Dette Forslag forstaar sig af sig selv. — Jeg kommer saa endelig til mit sidste Ændringsforslag, som naturligvis for mig har en stor Vægt; hvorvidt det har det for det høje Ting er en anden Sag; men ved denne Ændring, som altsaa gaar ud paa, at denne Lovs Krafttræden skal være afhængig af, at der samtidig dermed vedtages en Lov, hvorved det bestemmes, at Indtægten af Olfatten skal anvendes til en Alderdomsforsørgelse for ubemidlede, har jeg for det første villet henlede Opmærksomheden paa Nødvendigheden af, at hverken vi her i Tinget eller vore Kolleger i Folketinget lade en Stattelov som denne paa 7 til 8 Mill. gaa fra os, uden at der er den allermindste Bestemmelse om, hvad der samtidig skal ske. Hvis det er rigtigt, hvad jeg omtalte for, at der er visse andre Ting, Sukker og Petroleum, der skulle gaa i Lave samtidig med dette, maa de Herrer virkelig udtrykke det i Loven. De kunne dog ikke gaa hen og vedtage denne Lov uden en saadan Klausul og saa ristere, at denne Olfat maasse til Slutning løber alene af Stabe en, medens der kommer Hindringer i Vejen for de andre, saa de slet ikke komme med. Jeg veed jo ikke, hvilke Tilfagn og hvilke Løfter De have fra den ærede Finansminister eller om han har givet dem saadanne Løfter — offentlig har han ikke gjort det — eller om han ved denne Behandling ville give saadanne Løfter, at de Herrer, der have været med til disse Udtalelser, kunne være sikre paa, at denne Lov ikke gaar af Stabelen, uden at den anden ogsaa gaar af Stabelen; men i ethvert Tilfælde er det uforkort, naar Meningen er den, at denne ny Stattelov ikke skal blive Lov, uden at visse andre Love samtidig blev Love, at de Herrer ikke sige det; det er hverken forkort eller konstitutionelt ikke at sætte en saadan Klausul ind i Loven. Der kan jo dog hændes den højst ærede Finansminister noget menneskeligt, inden dette bliver til Lov; jeg tænker ikke paa Helbredet — jeg haaber, at den ærede Finansminister

skal overleve baade denne Lov og mange andre —, men Kongen har jo efter Grundloven Ret til frit at udnævne og afskedige sine Ministre, og det kunde jo dog tænkes i denne noget spændte Situation, særlig naar der maatte komme andre Ting til, at det kunde give Anledning til et Skifte, saa der kom et nyt Ministerium, som maasse kunde sige: Al en Olfatlov paa 7—8 Mill. Kr. have vi god Brug for, men vi holde ikke af samtidig at udgive lige saa meget paa Sukker eller paa andre Ting. Det skulde de Herrer, der handle paa denne Maade, dog betænke, før de vedtage denne Lov.

Hvad nu angaar Indholdet af det Forslag, jeg har stillet, mener jeg altsaa, at denne Olfatlov bør stilles i Forhold til en Lov om Alderdomsforsørgelse for ubemidlede, saaledes at man siger, at de Indtægter, der komme ind ved Olfatten, skulle anvendes til at staffe ubemidlede en Alderdomsforsørgelse for. Jeg stiller ikke dette Forslag, fordi jeg paa nogen Maade skulde føle mig bunden til noget Parti eller nogen Gruppe — jeg staar heldigvis aldeles ude for jaadanne — men jeg tror ikke noget æret Medlem i denne Sal, der ikke erkender, naar vi aldeles se bort fra alle disse Skilord og Fraaser, der suise omkring i Lusten om Visnepolitik og Socialisme og alt, hvad det nu er, at det er en af de allervigtigste og smukkeste Nutidsopgaver at staffe ubemidlede en Alderdomsforsørgelse, der stiller dem paa en værdig Maade, saaledes at de ikke komme til at staa mere eller mindre som fattige Almisselemmer hidtil have staaet. Hvis vi nu alle kunne være enige om det — og hvorfor skulle vi ikke det; i den hele vide Verden er man jo blevet enige om det — saa vil man ogsaa komme til at erkende, at naar man her vil vedtage en Lov, som dog utvivlsomt, naar den skal staa i Forbindelse med Ophevelse af Sukkerloven, vil medføre, at der sker en Skatteforflytning fra en vis Klasse af Medborgerne til en anden og navnlig sker en Belastning af en Klasse Medborgere, der ikke godt kan taale det, navnlig af den arbejdende Klasse, saa maa det ogsaa komme denne til Gode. Naar man vedtager en Stat som Olfatten, der i Virkeligheden paa lægger en indirekte Stat, som bæres af den mindre bemidlede Del, hvilket maasse kan være ønskelig under visse Forhold, navnlig naar man i Agrarinteresser vil lette sine Benner paa Landet til Skade for Hovedstads- og Købstadsarbejderne, saa maa man dog sørge for, at det, der kommer ud af denne Stat, ogsaa kommer til at virke til Fordel for de ringest stillede Klasser i Samfundet. Sufferfoltiden, Sufferstaten, det vide vi jo